

Όσιος Ιλαρίων ο Αθωνίτης (1776 -1864) Αγιορείτης

/ Συναξαριακές Μορ

Απολυτίκιον[1]

Ήχος α΄. Της ερήμου πολίτης.

Της ερήμου ο έρως, ισαγγέλων τα τάγματα, και της προσευχής η γλυκύτης, Ιλαρίων κατατιτρώσκει σήν ψυχήν νηστεία, αγρυπνία, προσευχή, εγγάμου βιοτήν καταλιπών, ανεδείχθης μοναζόντων, ερημιτών εγκλείστων ισοστάσιος. Δόξα τώ δεδωκότι σοι ισχύν δόξα τώ σε δυναμώσαντι δόξα τώ δωρουμένω σε ημίν πρότυπον ένθεον.

Κοντάκιον

Ήχος πλ. δ΄. Τη Υπερμάχω.

Της Γεωργίας τον βλαστόν τον θεοτίμητον, και τον του Αθω ερημίτην θεοφώτιστον, ευφημούμεν οι πιστοί θείοις εγκωμίοις. Αγαπήσας Ιλαρίων βίον ένθεον, ενεκλείσθης εν τώ Πύργω ευφραινόμενος όθεν κράζομεν χάιρε πάτερ ισάγγελε.

Μεγαλυνάριον

Θείον Ιλαρίωνα εν ώδαίς, τιμήσωμεν πάντες, ως υπόδειγμα εγκλεισμού, και αδιαλείπτου, ευχής τον υποφήτην, και των ησυχάζόντων, το εγκαλλώπισμα.

Τον Οκτώβριο του 2002, η Ιερά Σύνοδος του Πατριαρχείου Γεωργίας κατέταξε

μεταξύ των αγίων τον αθωνίτη Γέροντα Ιλαρίωνα τον Γεωργιανό (1776-1864) του οποίου η βιοτή συνδέθηκε με αναταραχές του δεκάτου ενάτου αιώνα: τη διάλυση του βασιλείου της Γεωργίας, την προσάρτησή του στη Ρωσία και την Ελληνική Επανάσταση του 1821. Ο Άγιος κατήγετο από την Γεωργία του Καυκάσου, από το βασίλειο της Ιμερέτης, γεννηθείς σε αυτή το 1776. Οι γονείς του ήταν ευλαβείς και το κατά κόσμον όνομά του ήταν Ιεσσαί. Κατά την παιδική του ηλικία επηρεάσθηκε από τον αδελφό της μητέρας του Ιεροδιάκονο Στέφανο, ο οποίος ήταν μεγάλος ασκητής και δη έγκλειστος. Έμεινε κοντά στο θείο του για δώδεκα περίπου έτη. Μετά την κοίμηση του Στεφάνου έμεινε για λίγο στη Μονή Ταμπακίνι και στην συνέχεια επέστρεψε στο σπίτι του. Εκπληρώνοντας την επιθυμία του πατέρα του υπηρέτησε τον βασιλιά της Ιμερέτης Σολομώντα, ζώντας στο παλάτι βίο ασκητικό, καθοδηγούμενος από τον αρχιμανδρίτη Γερόντιο. Νυμφεύτηκε και χειροτονήθηκε ιερέας των ανακτόρων. Μετά δύο έτη κοιμήθηκε η πρεσβυτέρα Μαρία και αφιερώθηκε στο Θεό ποθώντας την άσκηση και την ησυχία. Ακολούθησε τον βασιλέα Σολομώντα στην εξορία, μετά δε την κοίμηση αυτού στήριξε πνευματικά την Βασίλισσα στη Μόσχα. Εκεί αρνήθηκε πρόταση προς άνοδο στο αρχιερατικό αξίωμα και αποφεύγοντας τους πειρασμούς των ανακτόρων, απομακρύνθηκε κρυφά. Αποσύρθηκε στην έρημο και αποκεί στην Οδησσό, στη Κωνσταντινούπολη και έπειτα ήρθε στο Άγιον Όρος το 1819, αλλάζοντας τα πολυτελή ενδύματά του με τα κουρέλια ενός επαίτη. Αρχικά μετέβη στην Μονή των Ιβήρων, έπειτα στη Διονυσίου, όπου το 1821 έγινε μεγαλόσχημος λαμβάνοντας το όνομα Ιλαρίων. Διακονούσε σε όλα τα βαριά και δύσκολα διακονήματα. Όταν αποκαλύφθηκε ότι ήταν ιερέας και πνευματικός των ανακτόρων, διορίστηκε από τον ηγούμενο πνευματικός της Μονής Διονυσίου. Ποθώντας το μαρτύριο, αποδέχθηκε εκουσίως να εμφανισθεί αντί του ηγουμένου στο Τούρκο κυβερνήτη της Θεσσαλονίκης μαζί με τους υπόλοιπους εκπροσώπους των μονών του Αγίου Όρους σώθηκε κατά τρόπο θαυμαστό και συμπαραστάθηκε πολύ στους εκεί φυλακισμένους αδελφούς. Επιστρέψας αποσύρθηκε σε σπήλαιο, κοντά στη Μονή Διονυσίου, όπου ασκήτευε θαυμαστώ και βιώνοντας μεγάλα και πολλά θαύματα. Λυπημένος για τις αρνητικές απόψεις των αδελφών στο θέμα της συχνούς Θείας Μεταλήψεως μετέβη στην Ιερά Νέα Σκήτη και εισήλθε στο Πύργο[2], όπου παρέμεινε έγκλειστος για τρία έτη. Η μεγάλη του άσκηση εκεί, η αγρυπνία και η προσευχή του Οσίου Ιλαρίωνος προκαλούσαν τους δαίμονες, οι οποίοι με πολλούς και ποικίλους πειρασμούς και εμφανίσεις τους, προσπάθησαν να κάμψουν το φρόνημά του και να τον αναγκάσουν να εξέλθει του Πύργου. Εκεί δέχθηκε πειρασμό εκ δεξιών και αφού δοκιμάστηκε πολύ από τους δαίμονες διέκοψε τον εγκλεισμό του, επικαλούμενος τις προσευχές των πατέρων της Σκήτης. Όταν συνήλθε σωματικά και πνευματικά μετέβηκε στη Μονή των Ιβήρων και ασχολήθηκε με την γεωργιανή βιβλιοθήκη, καρπός της οποίας ενασχολήσεως ήταν η έκδοση ανθολογίου με το όνομα «Φωτισμένος». Τέλος εγκαταστάθηκε στο

εξαρτηματικό κελί της μονής επ' ονόματι του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου και απέκτησε υποτακτικούς, μεταξύ των οποίων ο ένας ήταν ο γνωστός ενάρετος γέροντας Σάββας ο πνευματικός. Εδέχθηκε διορατικό χάρισμα, βίωσε υψηλές πνευματικές καταστάσεις, δοκιμάστηκε από τον ανθρώπινο φθόνο εξαιτίας του οποίου περιήλθε σε διάφορα μέρη του Αγίου Όρους. Κοιμήθηκε εν Κυρίω στις 14 Φεβρουαρίου του 1864. Με πολλά και ποικίλα σημεία έδειξε ο Κύριος την δόξα της αυτού αγιότητας, καθώς ο Όσιος Ιλαρίων έζησε μία ζωή που την περιστοίχιζε η πληρότητα του ορθόδοξου χριστιανισμού ως έγγαμος ιερέας υπήρξε ο πνευματικός των ανακτόρων, ως μοναχός ομολόγησε την αλήθεια της πίστεως μπροστά στους μουσουλμάνους, έγινε σκεύος της χάριτος του Αγίου Πνεύματος σαν μεγάλος ασκητής και πνευματικός πατέρας στο Άγιον Όρος, σταθεροποιήθηκε και τελειοποιήθηκε δε στην αρετή κατά τον εγκλεισμό του στο Πύργο της Νέας Σκήτης, όπου ανέβηκε την κλίμακα όλων των αρετών. Εξαιτίας των ποικίλων και πολύπλευρων πειρασμικών καταστάσεων που αντιμετώπισε ο Όσιος, σπεύδει ταχύτατος αρωγός σε όποιον με ευλάβεια τον επικαλείται. Αυτού αγίαις πρεσβείαις Χριστέ ο Θεός ελέησον και σώσον ημάς αμήν.

Σημειώσεις:

1. Ποιήματα Αρχιμ. Νικόδημου Γ. Αεράκη, Ιεροκήρυκος.
2. Κτίσμα τής περιόδου τών Κομνηνών, ανεγέρθηκε περίπου τό 1150 μ.Χ.

Ο μοναχός Μωυσής Αγιορείτης στο βιβλίο του ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ, σελ. 628, αναφέρει πως η μνήμη του τιμάται στις 21 Οκτωβρίου και στις 14 Φεβρουαρίου.

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr